

הטרמפיסטים יורדים מן העגלה. המאבק צריך להימשך

להתעורר!

רה, הרי זה מעשה חמור מאוד, המעיד על כוונותיהם.

ל עוד נמשך המאבק. התאפקתי מלומר כמה דברים שצפנתי בליבי. באמצע המאבק, אין בודקים את תעודות-הזהות של שאר הלוחמים. יהיו מניעיהם כאשר יהיו.

אך כאשר הביטויים חזקים לפתע, והנגמ"ש נעצר באמצע הקרב, מותר לשאול: מי הם הטרמפיסטים האלה?

השקפתי על פני ה-400 אלף בכיכר, וליבי רחב. הרבה מאוד אכזבות, תיסכולים ומחשבות שחורות נשכחו באותו רגע. הנה העם שאתה יכול להודות עימו, שאתה יכול להתגאות בו, שאתה יכול להיאבק עימו בכוחות-השחור, שהרימו את ראשם במדינתנו.

אך לא היתה לי התרוממות-רוח דומה כאשר ראיתי ושמעתי את המתרחש על הבימה.

אנשי שלום עכשווי וחייילים נגד שתיקה ויש גבול היו צריכים להיות שם. הם הרוויחו את מקומם שם ביושר, ואולי גם שולמית אלוני וויקטור שפרטוב, שאמנם לא העזו להצביע נגד המילחמה בכנסת ביים השני של הקרבות, אך שלפחות, לא השתתפו בהצבעה, ובכך הביעו את מחאתם. כל הכבוד הראוי גם להם, אך חסרו על הבימה רוב אנשי-השלום שהתריעו נגד המילחמה מן הרגע הראשון, שפעלו נגדה, שהסכחנו, וגם אנשים כמו יוסי שריד.

מה עשה שם שימרון פרס, שקרא למילחמה זו יום לפני שפרצה, שהצדיק אותה במשך שבועות, שעור להפיץ את השקר הזדוני של 40 הקילומטרים, גם כאשר ההי כבר ברור לכל תינוק כי כוונת המילחמה שונה לחלוטין?

ומה עשה שם יצחק רבין, בעל השכפ"ץ, שהצטלם כשהוא עומד לימינו של אריאל שרון (תרתי משמע) על כל גיבעה רמה ותחת כל ארץ רענן בלבנון? היה להם מקום על הבימה, איזו היכו על הטא. מודה ועוזב — ירוחם.

בהחלט כן. אבל הם לא הודו, ועל אחת כמה וכמה שלא הבטיחו לעזוב, להיפך, הם תבעו אולטימטיבית שלא יופיע על הבימה איש מאנשי של"י, שהתריעו נגד המילחמה מראשיתה, שמה יהיו מוכתרים-עוון. הם תבעו כעבור יומיים להפסיק את המאבק, בגלל מינוי ועדת-החקירה, הם עלולים מחר לתת שוב את היד להרחקת פופולריות של בגין-שרון, והם עלולים להיכנס ל"ממשלת ליכוד לאומי" עם שני האדונים המגואלים-בדם, או עם אחד מהם.

ני מתכוונן להגיד כאן דבר אכזרי מאוד. כאשר מתכנסים מאות אלפים, אין מרגישים בחסי רונם של מאות.

אבל אני הרגשתי בחסרונם. חסרו בכיכר מלכיו-ישראל 350 בחורים צעירים, שנפחו את נישמתם בין היום שבו קראה צמרת מיפגת-העבודה לפתוח במיכצע "שיום הגלדי" ובין היום שבו הסתייגה מטבח בירות.

צמרת המיפלגה הזאת רוצה להיות פופולרית בכל מחיר, עכשיו, כאשר נושבות רוחות השלום, היא עלתה על עגלת השלום. קודם לכן, כאשר נשבו רוחות המילחמה, היא רכבה על מרכבת-הברזל. בין פופולריות לפופולריות, נהרגו 350.

מילחמה זו לא היתה פורצת, לדעתך, לזדא העניקה לה מיפגת-העבודה מראש לגיטימי מציה.

אילו צעקה האופוזיציה חמס, אילו חשפה את מסכת-השקרים שהכנינה את המזימה (שהיתה ידועה לה הרבה זמן לפני כן, כשם שהיתה ידועה להטוולס הזה, שפירסם את פרטי חודשים רבים מראש).

היצאניות מרחוב הירקון (ואיני מתכוונן לנשים המרוויחות שם את לחמן ביושר, בהציען שרותים מוגדרים ומתורמת מחיר מוגדר) שותפות לאחריות, הן רוצות להיות פופולריות בכל מחיר, בכל עת.

עכשווין הן מטפסות על עגלת-השדום, ומחר הם יירדו ממנה כאילו כפאוס שד.

אבל הטבח של שאתילא וצברו לא התחיל בלילה שלפני ראשי-השנה, הוא התחיל ברגע שצה"ל הצטווה לעבור את הגבול, במילחמה שאחת ממטרותיה היתה להשליט בלבנון את הפלאנגות, לא בכוח של הסכמה לאומית נימית, אלא בכוח הטנקים של צה"ל, ופלישת זו לא היתה אפשרית, לולא העניק לה המערך את אדרת, הקונסנזוס הלאומי.

ה"קונסנזוס" המזויף הזה היה מבוסס על תמימות-הדעים של מנהיגי הרוח ומיפגת-העבודה שאין להניח לעם הפלסטיני להגיע לעצמאות-לאומית, ואין להעניק לו את הזכויות הלגיטימיות שיש לכל עם, ואין להודבר עם מנהיגיו המוסמכים, גם אם אלה יכריזו על רצונם להגיע לשלום עם מדינת-ישראל.

"קונסנזוס" זה מוכרז להוביל למידת-מאות, (המשך בעמוד 68)

ניסחתי בשבוע שעבר 172 שאלות על נושאים אלה, ואני מצפה לתשובה על כל אחת מהן. אך העובדות העיקריות הנוגעות לממשלת ישראל כלל אינן נתונות בחיוב, ואינן זקוקות לשום חקירה.

מנחם בגין ואריאל שרון, בשיתוף-פעולה עם רפאל איתן, פלשו למערב-ביירות בניגוד להסכם, אחרי פינוי הלוחמים של אש"ף, הם פירקו את הנשק מן המיליציות, שהגנו על מחנות-הפלטיים. הם הכניסו למחנות את חיות-הטרף של הפלאנגות, בפיקודם של רוצחיה-מונים ידועים ומוזוהים. הכל ידעו כי כוונתם של אלה היא להביא לבריחת מאות אלפי הפלטיים הפלסטיניים מלבנון, על-ידי השלטת טרור.

כל זה ידוע, מוכח ועומד מעל לכל ויכוח, ומובן שאין הגדל עקרוני בין הטבח במחנות, שבוצע בפועל

שרון ורבין בלבנון: תחת כל ארז רענן

עליידי לבנונים, ובין הפצצות-הזווועה של ביירות, מעשה-ידינו, שבהן נהרגו הרבה יותר נשים וילדים, לכן אין כל מקום לטענה: הבה נפסיק את המאבק, עד אשר תחרוץ ועדת-החקירה את דינה, בוד חודשים מעטים או רבים. ממשלה זו אסור לה שתמשיך לכהן אף יום אחד נוסף, אף שעה אחת נוספת.

אם נפסיק המאבק, וניתן לממשלה זו להמשיך ולכהן, הרי זה מעלה באותיות של אש את שתי המילים שרשם אותן מפגין על השלט שלו, לבבות וההרוג.

יש כאן מעין חלוקת-עבודה: חצי ישראל בוכה וחצי ישראל הורגת. ישראל ההורגת מכאן, ישראל הבוכה מכאן. הממשלה שד בגין ושרון ממשיכה לשדוט, והיא יכודה בכך יום לעולד מה שעולדה את-מולד, והציבור שד בעקריה-מוסר יפגין מדי פעם נגד מעלליה.

חלוקת-עבודה, העלולה להגיע מניה זביה לכלל שיתוף-פעולה בלתי-מודע. הנדר "אל דומי לנו" אינו יכול להיות מותר כל עוד אנשי-הדמים שולטים במדינה, שולטים בצה"ל, ואין גבול ליכולתם להרוס ולהרע.

המאבק לגירושם מכל עמדות השלטון וההשפעה אינו סובל פסוקמן, הפסקה, מנוחה על עליידפנה מדומים, השתנות בוזקוריה-פירסום של עיתוני-העולם, ואם מברזים כמה מן הטרמפיסטים שד מתנהיגים-שדום על הפסקת-המשע, עד גמר החקיר

ב אחת ההפגנות נגד הטבח בביירות ראיתי אדם שנשא שלט מעשה-ידינו, ובו שתי מילים בלבד: "להרוג ולבכות!"

שתי המילים האלה רודפות אותי מאז. הרביתי לחשוב עליהן, יש בהן מסר. מסר שעל כולנו להתמודד עימו.

הנה צערו אלפים, הפגינו רבבות, ובעצרת-ענק אחת התכנסו קרוב ל-400 אלף איש ואשה.

ההפגנות השיגו הישג גדול: ממשלת-בגין נאלצה להקים ועדת-חקירה ממלכתית בעניין הטבח. זהו הישג גדול. כל אחד מאיתנו, שהשתתפו בהפגנות האלה, יכול להתגאות ולהתברך בו.

בעולם היתה להפגנות אלה השפעה כבירה. ידידי ישראל ברחבי תבל, שהחלו מתרחקים מישראל ואף לפנות נגדה, בעיקבות הזוועות של מילחמת-הלבנון, חזרו אליה בהתפעלות. הנה ישראל האחרת, האמתית! נאמר ונכתב באלפי מאמרים, יש דמוקרטיה בישראל! יש מצפון! ההמונים קמו על בגין ושרון, ויכלו להם! ויש שהוסיפו, בנימה של התפעמות: "בשום מדינה אחרת במיורח התיכון זה לא יכול לקרות!"

דוברי אש"ף, ובראשם יאסר ערפאת, הרימו על נס הפגנות אלה, ואמרו שזוהי ישראל שהם יכולים לחיות עימה בשלום.

גוים של היהודים, שהתכוף והלך בימים אלה, הודקף שוב. שוב אפשר להתגאות בישראל! לא בישראל של בגין ושרון, זו אינה חשובה, חשובה ישראל האחרת, ישראל של המוני המפגנים, ישראל שהוכיחה כי היא מסוגלת לבקר את עצמה ולטהר את עצמה באקט גדול של התקוממות מוסרית.

כל זה יכול לרומם את רוחנו ולהגביה את ליבנו. הנה, עשינו זאת, לא זה בלבד שכפינו את רצוננו על בגין ושרון וחבר מרעיהם, אלא גם הצלנו את כבודה האבוד של ישראל. זה נכון, וככך זאת התגנכה לליבי הרגשה שז אינו-נחות.

לה התחיל כאשר נוכחתי לדעת כי תועמלניו של בגין עצמו מתחילים לנגן בעולם על הנימה הזאת, "ראדנא", אמרו כמה ערים ברחבי העולם, "איזו מדינה נהדרת יש לנו! קרה אסון, נערך טבח מצער, זה יכול לקרות לכל אחד. אך הנה קמו המוני ישראל, ותבעו חקירה פומבית ומקיפה, והם שיכנעו גם את מר בגין, הוי, איזו דמוקרטיה! איזה מוסר!"

אלפי תועמלנים גלויים ומוסווים של ממשלת-בגין מסתובבים בעולם, מאז ראשית מילחמת-הלבנון. תפקידם היה להסביר את צידקת המילחמה, את צידקת ההתקפה על לבנון, את צידקת ההפצצות על ביירות, עכשוו הם מסבירים את פחותו בפרשת הטבח.

תועמלנים אלה באו מכל החוגים, וכולטים בהם כמה אישים מרכזיים של מיפגת-העבודה, הם עושים את מלאכתם בכסף, תמורת טיול, ומתוך תיקוה לקאריירה. נתקלתי בהם בכמה מקומות, והם עוירו בי בחילה. אין שרץ שאין הם מוכנים לטהר, אין זוועה שאין הם מוכנים להצדיק.

והנה אני מוצא את עצמי משמש כמכשיר בידי טיפוסים אלה.

אני ועוד 399,999 ישראלים אחרים, הם משתמשים בנו, צועדי-השלום ומפגיני-השלום, בהתקוממותנו המוסרית, כדי להגיד לעולם שבעצם הדברים לא היו כליכך רעים, אם אמנם היו שיאות, ופה ושם נטבחו כמה אנשים חפים-משע, הרי ההזדעקות המוסרית של המוני-ישראל חשפה על כך.

ישראל האחת, זו שד מנחם בגין זאלו גבע, יש אריאל שרון ואברהם בורג, שד רפאל איתן ועמרם מיצנע, היא יפה, הגוטה, נהדרת. לישראל זו יש להמשיך ולספק פיצצות-מיצרר ופגוני זרחן, כדי...

הרגשה זו של אינוחות לא היתה מתחזקת בליבי, לולא נפסקה תנועת-המאה הגדולה עם מינוי ועדת-החקירה.

בודאי, המינוי הוא הישג, הישג יפה, שאפשר לציין אותו בסיפוק רב. אבל הישג זה אינו התשובה לטבח.

יש צורך בחקירה מדוקדקת, כדי לקבוע איך התנהגו החייילים והמפקדים בשטח, ומתי הגיע לכל אחד מדרגי הפיקוד והמימשל המידע על עריכת הטבח וממדיו.